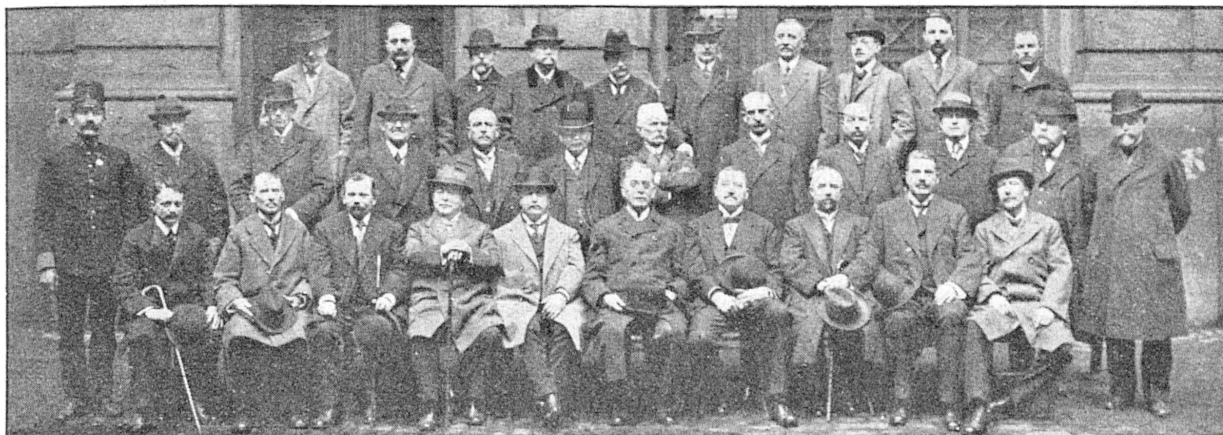

Poslední pražská porota za Rakouska.

V posledním čísle minulého ročníku přinesli jsme fotografii prvních porotců samostatného československého státu u zem. trestního soudu v Praze.

Laskavostí pana dvor. rady Stan. Boučka byla nám zapůjčena zajímavá fotografie zobrazující poslední rakouskou porotu u téhož soudu, jež byla vylosována pro II. porotní období roku 1914. Vypuknutím války přestala pak působnost porot a obnovena byla až ke konci roku 1918.

Na fotografii, jež je zajímavou památkou, jsou zobrazeni od leva do prava porotci, po př. soudci:

V první řadě (sedící): Emil Pan, posl. Václ. Karbus, Frant. Šmíd, JUC. Frant. Zvěřina, Ant. Polák, president zem. tr.

soudu dr. Matouš, rada z. s., dnes dvorní rada a předseda II. senátu Stan. Bouček, J. Schöffler, inž. architekt Gust. Papež a majitel knihtiskárny Ed. Beaufort.

V druhé řadě: dr. Čeněk Micko, Frant. Vyhňálek, Frant. Miltner, Boh. Pecka, Ant. Hašek, Frant. Šercel, Frant. Brejcha, Boh. Koula, Jos. Palla, Bedř. Benda a Karel Holan.

Ve třetí řadě: Čeněk Kotal, Adolf Bergmann, Karel Fiala, Fr. Černý, Josef Palla, Jindř. Vaněk, Ant. Hofbauer, Jos. V. Novák, známý vinárník z Myslíkovy ul. Jos. Hora a Ant. Slabý.

Nalevo po straně stojí dozorce vězňů v tehdejší rakouské uniformě.

„Vy jste upřímné, opatrné a poctivé děvče, Miládko, mám k vám důvěru,“ pochvalovala si paní.

„Tak, teď sem si to dobře zafírovala!“ pochvalovala si v duchu Milada. „Teď je to sichr, že ta husa nechá všecko vodemknutý.“

A také ano. Paní měla po ušlechtilém Miladčíně proslovu ke své služce takovou důvěru, že jí ani nenapadlo používat klíčů k tomu, k čemu jsou, totiž k zamykání věcí, o které nechceme lehce přijít.

Tak to šlo dva měsíce. Škubánky vůbec ani nepřišly na stůl (musíme tomu hodnému děvčeti v něčem vyhovět, říkala paní) a všechny skříně a zámky a zásuvky byly tu stále k volnému použití (nesmíme urážet to poctivé děvče, říkala paní...).

Po dvou měsících ztratil se povlak, pak 14 kapesníků, později zelený plášť, s pláštěm prádlo, s prádlem kožená kabelka, s kabelkou peníze a s tím vším i Milada, to upřímné, poctivé děvče.

Miladu našli a vr. r. Dobr. Souček ji soudil. Ani se příliš nenamáhala, krádež zapírat, ale hájila se:

„Já jsem charakter, pane rado, já jí to říkala hned první den. Povídala jsem jí: milostpaní, zavíraj si všecko, nenechávaj nikde nic povalovat! Ale vona ne! Vona mě furt pro-

vocírovala, furt nechávala všecko všude votevřený! Copak si taková panička myslí, že je člověk z kamene? Dyť jsem taky jen křehký tvor, pane rado, no né? Já za nic nemůžu, to všecko vona. Já jí to radila dobře. Neuposlechla mne, dělala mi to jako na truc, a teď mě ještě žaluje! Jo, jo, pane rado, některý paničky nevědí bujností co dělat!“

A tak jí pan rada dal šesti týdnů, a poněvadž byla pro krádež již trestána, nepodmínečně.

Zapáchající lupič.

(Zemský trestní soud v Opavě.)

Zemský trestní soud v Opavě zabýval se minulý týden zlodějem, který se prozradil svým zápachem. Richard Herold, 23letý mladík, měl již několik vroubků, takže se úřady rozhodly, napravit ho v donucovací pracovně. Zde se mu však nelíbilo a hleděl všemožně z polepšovny prchnouti. To se mu povedlo. Když se dostal do nemocnice v Šumperku, utekl odtud v květnu minulého roku i s nemocničním prádlem. Navštívil pak svého strýce ve Špachově, od něhož si odnesl na památku 4230 Kč a nějaké šatstvo. V Ostravě našel pracovní knížku, žil pod cizím jménem

a prováděl pravidelná vloupání, která mu vy-mesla několik tisíc korun.

Dne 22. července minulého roku hodlal provést zvlášť výnosný kousek v Suchdole, který však zmařil svým zápachem.

Vplížil se do jednoho statku a ukryl se pod postelí, vyčkávaje příhodné chvíle ke krádeži. Hospodyně byla dvakrát v pokoji a pronikavý zápach ji tak zarazil, že přivolala čeládku, pokoj prohledali a Herolda našli. Do-stal, co se do něj vešlo. Měl však při tom ná-pad bránit se revolverem a postřelil švakra hospodyně do nohy.

Soud vyměřil mu nyní dva roky těž-kého žaláře.

Svedení pod slibem manželství.

(Okresní soud v Mor. Ostravě.)

Jaromír K. byl ještě hloupoučkým sextá-nem, když se jeho srdce rozhořelo pro Martu S., která tehdy byla 15letou lyceistkou s po-mněnkovými očkami a dvěma zlatými copy vlásků. Léta rychle mijela a láska jejich ne-ochabovala. Jaromír K. odešel na techniku a stal se inženýrem a Martička zatím vyrostla v sličnou dívku. Byla královnou celé společ-nosti, a snad to bylo jejím neštěstím.

Byly manévry a ve vsi se utábořilo voj-sko. Toho dne bylo „korso“ na vsi zvláště ži-vé a nezvyklé. Všude blýskaly se důstojnické uniformy, crnkaly ostruhy... a domácí hoši měli dosti příčin k hněvu, poněvadž veškerý zájem místních krásek patřil dvojmu suknu. Ani Martička nezůstala pozadu. Výborně se bavila s mladým důstojníkem, a když se roz-cházeli, měli již pro příští den smlouvenou schůzku. Ale ne na korse, nýbrž u kapličky v lese. A neštěstí bylo hotovo. Martička pod-lehla vášnivému žáru mladého důstojníka a stalo se, co se státi nemělo. Horší však bylo, že ani ten nejchoulostivější okamžik nezůstal ušetřen zraku nezvaného svědka. Starý hajný, který ležel opodál v mlázi, viděl vše.

Druhého dne vojsko odťáhlo dále a snad by bývalo bylo zase dobře, kdyby nebylo ono-ho svědka. Sotva se Jaromír K. navrátil do-mů, slyšel vše. Jaromír se rozběhl za Martou a přímo se jí tázal, je-li něco pravdy na tom, co slyšel. Martička sehrála menší scénu, za-přísahala se, že je nevinna, a Jaromír uvěřil, jak už muži jsou důvěřiví. Ještě se jí omluvil, pak ji horoucně zlíbal, slíbil jí, že si ji vezme a jako zálohu na sňatek vzal si to, o čem myslel, že ještě nikdo Martičce neurval.

Osten nedůvěry však mu přece zůstal v srdci. A pravda nezůstala utajena. Netrvalo to ani čtrnáct dní a náhoda vše vyzradila. Jaromír šel s Martičkou po vsi, kdy šel kolem poštovní posel a zvolal: „Pánbu dej dobrý po-ledne! Mám tu pro nich, slečinko, nějaký psan-íčko!“ Martička vzala dopis a sotva naň po-hlédla, po ouška se zapálila. Jaromír tušil ně-co nedobrého a jediným rychlým pohybem ru-ky dopisu se zmocnil, nedbaje zoufalých pro-festů Martiččiných. A nyní se rozčlil zase Ja-romír: dopis byl od pana poručíka a obsaho-val vášnivě vzdechy po onom blahu, prožitém tam v lese...

Jaromír řekl zoufalé Martě pouze čtyři slova: „My jsme, slečno, domluvili“ a odešel

od ní bez pozdravu. Více si jí pak nevšímal. Marta se však domnívala, že Jaromíra při-táhne násilím zpět, a podala na Jaromíra ozná-mení pro přestupek svedení pod slibem man-želství. Ale ani to jí nebylo nic platné. Jaro-mír u soudu prokázal, co se stalo tam u kapli-čky v lese, hajný to dosvědčil a dopis potvrdil.

Soudce vynesl pak rozsudek osvobozující, poněvadž zákon chrání pouze dívku zachova-lou, a tou Martička po onom dobrodružství v lese již nebyla...

Jak pan St. fotografoval koupající se dívky.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Uvážíme-li že pan Otokar St. nemiloval žen, neholdoval alkoholu, ani karbanu, ani jiné hře, nebyl funkcionářem spolků, nepě-stoval holubů, ani králíků, ani kanárů, ani hádanek, ani křížovek, netancoval, nebyl ani fotbalovým, ani filmovým, ani radiovým fa-nouškem — tážeme se, pro pána krále, jakou mohl mít vášeň? A měl ji! Byl jí celý pro-niknut a posedlý, opila jeho smysly, uzavřela jeho mozek hermeticky proti rozumným dů-vodům, vláčela jím sem tam, pudila ho s mí-sta na místo: pan Otokar St. — fotografo-val. Byl úředníkem Živnobanky (proto mu na jeho vášeň zbývalo), a když po úřadě šlhl v restauraci oběd, řítil se domů, popadl apa-rát, vstříčil do kapsy desky a vydal se na lov. Ať slunce svítilo, ať přišelo, ať kroupy padaly, pan St. vycházel na lov za žní krásy a světla: fotografoval kde co: pražské věže i babky z Uhelného trhu, Vltavu i tovární komíny, za-jímavé starce i nezajímavá děvčata. Vracel se denně s kořistí domů a tam dlouho do noci vyvolával desky v pokoji, který si zřídil na tmavou komoru. Potom v předstíni své bytné oplachoval u vodovodu desky a platil v dů-sledku neobyčejné spotřeby vody čtvrtletně 69.76 Kč vodní dávky.

To byla jeho vášeň, které obětoval všechno. A také nesla ovoce: v jeho pokoji nebylo k hnutí. Stohy vyvolaných desek a kopírova-cích papírů rostly do nebezpečných výší i roz-měrů, takže jednoho dne přiběhl na pana St. pan domácí s poukazem, že strop se prohýbá pod nějakou děsnou tíží. Pan St. se omluvil a odnesl část svých plodů na půdu. Teď začalo přibývat materiálu zase tam, a jak to ještě dopadne, nevíme, neboť se mezitím udál pří-pad, který hodláme vyličit pro výstrahu, kam může zaníceného člověka zavést neblahá vášeň.

Pan St. si vyjel jedné krásné neděle do Dobřichovic, ovšem s aparátem a deskami. Byl srpen, slunce vysoko, obloha bez mraku, všechny vyhlídky na skvostné vodní, divukrás-né partie. Pan St. se vydal k Berounce. Jsa člověk plachý, nechtěl zbytečně bouřit lidi, koupajících se v řece, a procházkou mezi olše-mi šel značný kus cesty proti proudu. A hle, nepozorován, viděl dvě mladé, vnačné dívky, kterak smějíce se a laškujícíce ponořovaly svá bílá těla do vody a zas je vynořovaly ven.

Byl to utěšený, roztomilý obrázek. Panu St., ač na ženy nikdy nepomyslel, tlouklo srdce téměř hlasitě jako na poplach.